

روایی و ناروایی

پس گفتار «روزی روزگاری آزمایشگاه»

دکتران علوم آزمایشگاهی، (دکتران حرفه‌ای) از انسان‌های خدمتگزار و فرهیخته هستند. بیشتر آنان دارای کارایی بالایی هستند. با این همکاران در جای جای کشور پیوند دارم. بسیاری از نوشته‌های این ماهنامه دستمایه‌ی این همکاران است. اما برای هر زمان، با نگرش به آمار و داد و خواست‌ها، برنامه‌ریزی‌های راهبردی هم باید بایسته و شایسته باشد. همچنان که هم‌اکنون دیگر دوره‌ی کاردانی از سامانه‌ی آموزش برچیده شده است، پایه‌ی آموزش تکنولوژی در دانشگاه‌ها کارشناسی شده است و روش‌های آزمایش‌ها سراسر دگرگون شده است، برگشت به گذشته به راستی ناروا است. هر آزمایشگاه نیاز به کارشناس دارد. اگر یک کارشناس شیفته‌ی آموزش بیشتر است و نمی‌خواهد در آن پست کار کند، باید راه استاندارد جهانی را در پیش بگیرد. یا از نخست باید در پی گرفتن دکترای پزشکی باشد و یا اگر کارشناس شده است، باید نخست، کارشناسی ارشد و سپس دکترای تخصصی بگیرند. آموزش کارشناسی ارشد و دکترای تخصصی هم تنها در دانشگاه‌های بزرگ و مادر کشور باشد. هر سال هم به اندازه‌ی نیاز کشور دانشجوی برگزیده شود و نه به گونه‌ای گروهی در دانشگاه‌های کوچک کارشناس ارشد بالینی بگیرند. در پایان باز هم می‌گویم که نگارنده هیچ گونه جدایی میان خود و همکاران دکترای علوم آزمایشگاهی نمی‌بینم. در آن زمان بسیاری از شهرستان‌ها نیاز به آزمایشگاه داشت، و این همکاران توانستند بسیاری از این جاها را پوشش دهند و برای آن زمان به راستی ارزشمند بود. خوش بختی در این جا است که این همکاران زمانی آمدند که پیشرفت‌ها و فن‌آوری‌های تازه‌ی آزمایشگاه‌ها هنوز نوجوان بود و با این فن‌آوری گام به گام به پیش رفتند و همراه پیشرفت دانش و فن‌آوری در این زمینه، همراه و به روز شدند.

با پوزش در شماره‌ی پیش، در جستار روزی روزگاری آزمایشگاه به جای واژه "فرنشین"، فرمنش تایپ شده است که درست نیست.

در شماره‌ی گذشته برای روز آزمایشگاه، جستاری به نام "روزی روزگاری آزمایشگاه" در این بخش چاپ شد. این نوشته که مایه‌ی رنجش بسیاری از همکاران شد، بخشی از تاریخ آزمایشگاه پس از انقلاب است. نگارنده خود گرچه در کنار، ولی در ریزه‌کاری‌های رویدادها بوده‌ام و به خوبی به چگونگی پدیداری این برنامه آگاهم. خویشکاری یک سرگذشت نگار، نوشتن گزارش‌های درست است. بدین روی برای خوش آمدن یا نیامدن کسی نباید تاریخ را دستکاری کرد. نگرش بسیاری از متخصصان در این باره همان است که بود و دگرگون نشده است. اما همواره داوری من به سخن آشنا روی آوازخوان است و نه "آواز". بر درست کرداری و راست گفتاری آدم‌ها تکیه می‌کنم. پزشکیانی با تخصص‌های ارزشمند هم دیده می‌شود که با منشی‌نژ و لخواارانه، بیمار را یک کالای سودآور به شمار می‌آورند و حتا چشم به درصدی از درآمد پیرایشگان و داروخانه‌ها دارند. نه تنها به این پزشکان نگاه نمی‌کنم، بلکه آنها را جنایت‌کار می‌شمارم. در میان دکترای علوم آزمایشگاهی بسیاری هستند، که هیچ گونه پیوند نادرستی با این گونه پزشکان ندارند و اندیشه‌ای به جز خدمت استاندارد به بیماران در سر نمی‌پروراندند.

همه‌ی همکاران علوم آزمایشگاهی به خوبی می‌دانند، که خود نخستین کس بودم که دست آنان را به گرمی فشردم. زیرا آنان دیگر همکار شده بودند و لجبازی‌های کودکانه در شان بزرگسالان نیست. خنده دار این است اکنون اندکی از همکاران متخصص می‌خواهند از آب گل آلود ماهی بگیرند و از ناروایی آن نوشته سخن می‌رانند، گویا فراموش کرده‌اند، خود بیست و دو سه سال پیش در جلسه‌ها خواهان بایکوت کردن آنان بودند، و حتا در این سال‌ها، یک بار در همایش‌های آنان پا نگذاشته‌اند. انگیزه‌ی نوشتن آن جستار در روز آزمایشگاهیان، تنها برای انجام خویشکاری خود به نام یک آزمایشگاهی و روزنامه نگار و گفتن حقیقت بوده است و نه دشمنی با کسی. بی‌گمان بیشتر